

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De illustri cognitione Christi Domini manifestantis seipsum
Samaritanæ, & cuius peccatrici animæ. Nunquam illustriùs manifestat
Christus, quàm dum animæ peccatricis illustrat conscientiam, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Mat. 10. O quam verè Christus, Ego sum estium: & qui non intrat per ostium, ille fur est & latro. Primus quippe ad vitam spiritualemente introitus fit per nostri cogitationem: qui verò se per Christum non cognoscit, non intrat per ostium, & quoties sibi de se bonisque suis complacet & gloriatur, fur est & latro qui gloriam Dei surripit, & se ipse suis denudat bonis.

Eccl. 9. QUIA verò iste bonorum aspectus quæ quisque putat se habere, non parum facit ad fastum illum & superbiam in nobis excitandam; præsto adsit oportet sequens veritas: Quod quidquid boni in se aspiciat & cognoscat anima, nihil tam certò de se agnoscat quò extollatur, quam quò deprimatur & humilietur. Nihil enim tam certò in se cognoscit quam quò divina fide cognoscit. Quid clarius? Nihil est autem quò in fide divina cognoscat unde extollatur, quam unde humilietur. Nescit enim fide divina se habere bonum aliquod, nescit se esse in gratia, nescit an sit in odio vel in amore Dei; quin potius ex fide est id omnino nesciri. At verò etiam ex eadem

fide divina certò scire debes & indubitanter, te nihil esse, te nihil ex te posse nisi malum, te verè peccatorem esse. Non est enim homo qui non peccet. Quæ cum plurimum valeant ad nos deprimendos, nonne apparet tantò hæc certiora esse quam quæ fastum excitant, quànò certius est quòd fide divina scitur quam quòd humana opinione putatur? Cur ergo non te libentius humiliter quam te extollas? Nonne semper veritatem malles quàm errorem, quàm falsitatem, aut quàm mendacium? At vera & christiana humilitas, ipsa est veritas. Unde quidquid opponitur veritati, repugnat humilitati, ac proinde non modò fastus & aperta superbia, sed quælibet etiam tacita de suis bonis aut meritis præsumptio non nisi error est, non nisi falsitas & non nisi mendacium. Verè mendaces erant colles & multitudo montium: Id est, quidquid in nobis videtur eminens & excelsum, ubi vanitatis idolo, sicut olim in excelsis profanè sacrificatur, verè id mendax & falsum est.

3. Reg. 8.

Jer. 5.

FERIA QVARTA.
DE ILLUSTRICOGNITIONE
CHRISTI DOMINI MANIFESTANTIS
SE IPSUM SAMARITANÆ
ET CUIVIS PECCATRICE
ANIMÆ.

Domine, video quia Propheta es tu, Patres nostri in monte hoc adoraverunt, & vos dicitis quia Ierosolymis est locus ubi adorare oportet. Joan. 4.

VERITAS PRACTICA.

Nunquam illustrius se manifestat Christus, quam dum animæ peccatricis illustrat conscientiam & peccatum latens, ipsi manifestat.

RATIO EST. Quia nunquam illustrius se manifestat Christus quam dum Bonitatis, Potentia, & Sapientia certiora dat signa.

Sed dum anima peccatricis illustrat conscientiam & peccatum latens ipsi manifestat, certiora dat signa sua Bonitatis, & Potentia & Sapientia.

Ergo nunquam illustrius se manifestat quam dum anima peccatricis illustrat conscientiam, &

peccatum latens ipsi manifestat. Quod certè est ad amorem Christi tum activum tum passivum illustrandum, non parum efficax.

I. PUNCTUM.

TAMETSI nihil adhuc de se Christus apertè dixerat Samaritanæ mulieri: neque quis esset, omnino indicasset: tamen ut audivit illum sua sibi revelantem peccata, statim cepit subodorari non vulgarem esse hominem, sed eximium quandam Prophetam & Magistrum, qui posset solvere questionem quæ illo tempore agitabatur frequentius de loco sacrificii publicè instituendi: sicque

sicque paulatim mulier ad manifestam ejus devenit notitiam, dum apertam accepit ab illo suae conscientiae peccati latens cognitionem.

Hoc illud est videlicet quod universim de nobis omnibustam magnifice praedictum erat à Propheta, in persona Judaeorum: *Hac dicit Dominus Deus: ecce ego aperiam tumulos vestros, & educam vos de sepulchris vestris, populus meus. Et scietis quia ego Dominus cum aperuero sepulchra vestra, & eduxero vos de tumulis vestris. Quid est enim tumulus aut tumulatum esse, nisi latens habere peccatum in conscientia? Quid est porro aperiti tumulum, nisi hoc latens manifesta i peccatum? Quid est denique inde scire de Domino quia Dominus est, nisi inde illum manifestius nosse?*

Hinc ergo deducta veritas, quae modo attentius consideretur, Nunquam illustrius se manifestat Christus quam dum anima peccatricis illustrat conscientiam, & peccatum latens ipsi manifestat. Differetur in crastinum solutio quaestionis à Samaritana, Christo propositae, ut quam sit certa haec veritas, quam opportuna ad cognitionem & amorem Christi adaugendum expendi possit accuratius.

Sic autem aperte declaratur, ex tribus divinis attributis. Nunquam enim illustrius se manifestat Christus quam dum suae Bonitatis & Potentiae simul ac Sapientiae certiora dat signa. Unum eorum sufficeret quidem ad certam sui manifestationem faciendam: sic distinctum, Deus à potentia cognoscitur in creatione mundi: sic à sapientia in ejus conservatione: & à bonitate in redemptione humani generis. Sed quando tria illa simul concurrunt, tunc profecto *funiculus ille est triplex qui difficile rumpitur, tres sunt illi digitus qui appendunt molem universae terrae, tres sunt illustres in quorum ore stat omne verbum, tria sunt denique quae de Christo enuntiant, quod ibi adsit, ibi operetur, ibi coleandus sit & amandus.*

Verè Dominus est in loco isto, & ego nesciebam. Nonne sciebat Jacob qui loquitur, ubi que esse Dominum? Sciebat certe, sed quia in illo loco, *vidit scalam stantem super terram, & cacumen illius tangens caelum: Angelos quoque Dei ascendentes & descendentes per eam, & Dominum in summum scalam dicentem sibi: ego sum Dominus Deus Abraham patris tui, & quae plura referuntur in quibus singulariter singularis Dei apparerebat Potentia, Bonitas, & Sapientia; idcirco tam singulariter ibi Deum adesse cognovit, ut si*

per impossibile, non fuisset ubique, fuisset tamen in illo loco. Sic ipse Deus de templo locisque sacris: *Oculi quoque mei erunt aperti, & aures meae erectae ad orationem ejus qui in loco isto oraverit.* Nonne ubique oculos & aures habet erectas? Sed quia in templis plura bonitatis & potentiae suae demonstrat argumenta, sibi praesertim esse Deus & attendere & operari dicitur. O si tum etiam essemus illic erectiores & corpore & animo, quam plura sentiremus divinae signa praesentiae!

II. PUNCTUM.

SED dum anima peccatricis illustrat Christus conscientiam, & peccatum latens ipsi manifestat, certiora dat signa sua Bonitatis, Potentiae, ac Sapientiae.

Primo quidem Bonitatis, nam cum peccatrix anima sit ab eo averfa, mereaturque in sua derelinqui aversione, quid est quod Dominus illam non deserit? Quid est quod aeternis eam poenis non addicit, quod eam Daemones non mancipat? Quid inquam est quod non modo non eam punit, sed praeterea monet ut resurgat, accendit ut excitetur, illustrat mentem ut se suamque statum agnoscat, quid nisi bonitas & misericordia, tantoque major bonitas, quanto res de qua tum agitur periculosa, momentosa & pretiosa est? *O quam bonus & suavis est Dominus Spiritus tuus in omnibus, ideoque eos qui exorant, partibus corripit: & de quibus peccans, admones, & alloqueris, ut relicta malitia credant in se Domine.*

Suavitas autem de qua hic Sapiens loquitur, est in Sapientia, Sapientia verò in variis & accommodatis modis quibus unumquemque Christus movet & excitat quasi è re nata, quasi aliud agendo, quasi ab uno successivè ad aliud. Primo petit aquam, tum de alia quadam loquitur aqua, post de viro, ac tandem de peccato. Sic cum Samaritana egit, sic cum unaquaque peccatrice anima, sic saepe tecum dum minus forte cogitares, *Sic attingit à fine usque ad finem fortiter, & disponis omnia suaviter.*

Potentis denique singularem exhibet notitiam, dum quae secreta sunt pandit dum quae obscura illustrat: dum quae dura, emollit; quae mortuificata vivificat; hoc nomen solius Dei est, sic in creaturam illabi, ut citra ullum medium, solo suo spiritu, sola sua potentia, in inanimatae fundum penetret, ibique tenes scrutetur & corda

Becl. 4.
H. 40.
Matt. 18.

Gen. 28.

2. Par. 7.

Sap. 12.

Ibid. 2.

corda & penitiora quæque videat & videnda proponat. *Hic est sermo virus & efficax, & penetrabilior omni gladio accipiti, & pertingens usque ad divisionem animæ ac spiritus, compagum quoque ac medullarum, & discretor cogitationum & intentionum cordis.*

Possesne te hunc celare tam Potentem? Possesne te ab illo abscondere? Aut quando etiam posses, vellesne ita latere & celari ut ab oculo tam benigno non videreris?

III. PUNCTUM.

NVNQVAM ergo illustrius se manifestas Christus quam dum anima peccatricis illustrat conscientiam, & peccatum latens ipsi manifestat: Quia quæ sunt illustriora signa suæ præsentia, sic manifestat, ut minimè dubitare possit anima quæ se agnoscit peccatricem, quin sit Christus à quo illustratur, cum sit tantæ Bonitatis, tantæ Potentiæ, tantæque Sapientiæ donum, sic illustrari & converti, ut non sit alia Bonitas quam divina, non alia Potentia nec Sapientia quam suprema & infinita quæ hos effectus patrare possit.

Domine, quid est homo quia innotuisti ei, aut filius hominis quia repertus eum? Sic recolendum beneficium justificationis, sic agnoscendus amor divinus quo præveni sumus, sic deprimenda mens in recordatione omnium quibus humiliari & abjici possit. Nec parcendum verbis & actis quibus peccati confessio exprimitur,

& divinæ satisfiat iustitiæ. *Contemplabor ut videam quid dicatur mihi; & quid respondeam ad arguentem me. VENITE & revertamur ad Dominum, quoniam ipse cepit, & salvabit nos: percussit & curabit nos: sciemus, sequemurque ut cognoscamus Dominum. CONVERTE me & convertar, quia tu Dominus Deus meus. Postquam enim convertisti me, egi poenitentiam: postquam ostendisti mihi, percussi femur meum. Confusus sum & erubui, quoniam sustinui opprobrium adolescentia mea. ILLE homo qui dicitur IESVS, lutum fecit, & unxit oculos meos: Et abii, lavi, & video. AN non cognoscitis vosmetipsos quia Christus IESVS in vobis est? Nisi forte reprobi estis; Quasi diceret, quid dubitatis in re tam aperta? Potestne dubitari quin Christus adsit præsens quando suæ præsentia tot edit signa? Potestne verò credi sic adesse sic movere conscientiam, sicque ad resipiscendum, animam flectere, & non converti, non compungi? Certè hoc indicaret nimis obduratum pectus, & velut reprobam mentem. *Adhortamini vosmetipsos per singulos dies donec hodie cognominatur, ut non obduretur quis ex vobis fallacia peccati. Participes enim Christi effecti sumus: si tamen initium substantia ejus usque ad finem firmum retineamus: Primos scilicet illos gratiarum motus quibus incipimus subsistere vita spirituali; & quos ad finem firmum retinemus quando perfectè convertimur & in perfecta conversione perduramus.**

Abac. 2. Osee 6. Ier. 31. Ioh. 9. 2. Cor. 13. Hebr. 3.

Vide in 1. parte, Fer. 3. Hebd. 4. post Epiphani.

FERIA QUINTA.

DE SVBLIMI COGNITIONE DEI QUAM CHRISTUS SAMARITANÆ COMMUNICAT, ET ANIMÆ SIBI ADDICTÆ

Spiritus est Deus, & eos qui adorant eum in spiritu & veritate oportet adorare. Joan. 4.

VERITAS PRACTICA.

Sicut spiritus & veritas sunt indivisibiles, ita si in spiritu & veritate Deum velis adorare, oportet te toto indivisum Dei esse.

RATIO EST, Quia si in spiritu & veritate Deum velis adorare, oportet te perfectè subdicere appetitum rationis, & rationem Deo. *Haynsufus Pars tertia.*

Sed ut perfectè subdicatur appetitum rationi, & rationem Deo, oportet te toto non minus indivisum Dei esse, quàm spiritus & veritas sunt indivisibiles.

Ergo & te talem esse oportet si in spiritu & veritate Deum velis adorare. Quis sanè consideratio multum habere potest momenti ad acquirendam perfectionem.

M m

I. PUN.